

Pěchota u nás a v cizině.

Major pěch. Ladislav Konrád :

Německá střelecká instrukce z roku 1934: „*Schiessvorschrift für Gewehr (Karabiner), leichtes Maschinengewehr, Pistole usw.*“

Nová německá střelecká instrukce je proti poslednímu vydání z roku 1926 značně zjednodušena. Obsahově se jeví toto zjednodušení úbytkem počtu stran o více než jednu třetinu.

Nejdůležitější změnou je, že se v německé armádě u ručních střelných zbraní (pušky, lehkého a těžkého kulometu) počítá již jen s těžkou střelou sS (schweres Spitzgeschoss) a s průraznou střelou SmK (Spitzgeschoss mit Kern). Důvod pro všeobecné zavedení jednotného střeliva je zřejmě hledat v praktickém zjednodušení zásobování i výroby munice. Jiná příčina by neměla svého oprávnění, neboť do pušek i lehkých kulometů, jichž používáme jen na cíle v malých a nejvýše středních dálkách, je nanejvýš výhodnější lehká střela, a to nejen pro menší zatížení výzbroje střelců, ale i pro větší rasanci v malých dálkách i pro větší šetření zbraní. Plné oprávnění má použití těžké střely jediné u těžkých kulometů, u nichž jde o získání velkého dostřelu a o udržení dostatečné nárazové energie i v největších dálkách střelby.

K čl. 15: V teorii střelby se praví, že velké polohové úhly vyžadují všeobecně hlední dálky kratší, nežli je dálka skutečná. Tato zásada nemůže býti všeobecná. Platí především pro všechny záporné polohové úhly a jen pro tu část kladných polohových úhlů, která již překročila určitou nejnižší mez (asi 30°). Při střelbě na pozemní cíle můžeme proto přijmout všeobecné pravidlo, že střelba „do kopce“ vyžaduje zvýšení hledí, střelba „s kopce“ snížení hledí.

Výcvik ve střelbě p. l. z ručních střelných zbraní není pojat do všeobecné části střelecké instrukce, nýbrž je zpracován jako samostatný předpis.

K čl. 17: Normální podmínky střelby, platné pro všechny tabulkové hodnoty, jsou poněkud odlišné od našich; pro srovnání uvádím je v závorce: specifická váha vzduchu 1'22 (1'208) kg/m³, tlak vzduchu 745 (750) mm, teplota vzduchu 10° (15°), vlhkost vzduchu 70% (75%). Ostatní podmínky jsou stejné jako naše.

Některé údaje, které by nás mohly zajímat, uvádím v stručném výpise bez poznámky:

Čl. 41: Maximální vodorovný dosřel se střelou sS je asi 4500 m. Lze ho dosáhnout náměrem asi 30°.

Čl. 42: Na dálku 800 m je německá těžká střela sS neúčinná proti 3 mm pancíři.

Čl. 43: Průrazná střela SmK proráží v dále 400 m pancíř 8'5 mm, v dále 100 m pancíř 10 mm.

Čl. 44: Střela do pistole 08 proráží ocelovou přílbu do vzdálenosti 10 m. Pancíř 1'5 mm chrání proti pistolové střele na všechny vzdálenosti.

Čl. 75: Při přilícení pušky řídí střelec záměrnou cíle ihned do záměrného bodu, zavře levé oko, zároveň stiskne spoušť až k prvnímu odporu a bez jakéhokoli meškání stahuje ji pak stejnoměrně až k výstřelu, míře při tom na záměrný bod anebo snaže se do něho dostat. Při vtažení pušky do ramene střelec vydechne a zadrží dech až do výstřelu. I když se záměrná cíle trochu kymácí, nesmí střelec přerušit stejnoměrné stahování spouště. Při značnějším odklonu záměrné cíle od záměrného bodu přestane střelec mířit a stahovat spoušť; rovněž tak, musí-li znovu dýchat anebo domnívá-li se, že není s to, aby setrval v stejnoměrném stahování spouště až do konce. Přerušení v míření se nesmí stát zvykem. Opakované přerušování svědčí o úzkostlivosti a o nedostatečné rozhodnosti.

Čl. 76: Po výstřelu otevře střelec zavřené oko, natáhne zvolna pravý ukazováček podél lučku, vztyčí hlavu a klidně odličí. Okamžik uvažuje a hlásí „odhled“, t. j. bod, do něhož směřovala záměrná cíle při výstřelu. Na správné hlášení odhledu třeba klást velký důraz. Jen ten může být jistým střelcem, kdo dovede správně určit svůj odhled.

Čl. 87: Ovládá-li vojin cviky a přilícení s jistotou, je třeba je urychlit až k výstřelu. Nesmí se mířit, aniž se nevezme ihned první odpor a nestahuje se bez prodlení dále spoušť.

Čl. 88: Z obou zápasících protivníků zvítězí vždy ten, kdo dovede své zbraně použít rychleji a s větším účinkem. Také se často vyskytnou cíle, které se náhle vynoří a které je vidět jen krátkou dobu. Proto je žádoucí, aby střelec z pušky nejen dobře střelil, ale aby také uměl vypálit v nejkratší době větší počet dobře mířených ran.

Čl. 89: „Letmé ráně“, t. j. rychle vypálené ráně, musí se proto vojin učit školním způsobem ve všech polohách.

Nelze nikdy dostatečně stále zdůrazňovat, že rychlé střelby lze dosáhnout jedině zrychlením všech úkonů až k vzetí prvního odporu, kdežto stažení spouště a zamíření musí se dít sice bez nejmenších průtahů, avšak klidně.

Čl. 92: Podle způsobu vedení boje je mužstvo všech zbraní rozděleno na jednotlivé skupiny, lišící se od sebe intenzitou střeleckého výcviku.

Do skupiny A pro výcvik ve střelbě z pušky je zahrnuto mužstvo pěchoty, jezdecká a útočné vozby. Do skupiny B náleží všechno ostatní mužstvo. Skupina A je rozdělena na 3 třídy: II., I. a elitní. Skupina B je rozdělena na 2 třídy.

II. třída ve skupině A obsahuje 6 čísel školní střelby z pušky a střelí se v 1. výcvikovém roce. Splní-li vojin předepsané podmínky této třídy, může v 2. výcvikovém roce postoupit do třídy I. a obdobně v 3. výcvikovém roce do elitní třídy. V I. a elitní třídě je jen po 5 číslech školní střelby z pušky. Nejvyšší přípustná výměra ostrých nábojů pro školní střelbu z pušky je na celá 3 leta 98 nábojů; z nich lze vystřelit v 1. roce nejvýše 36 nábojů, v 2. roce nejvýše 31 nábojů a rovněž tak i v 3. roce.

Čl. 108: V jednom dni lze jen výjimečně střelět 2 čísla programu školní střelby. Je zakázáno opakovat nesplněné číslo téhož dne.

Ve skupině A se střelí z opřené pušky jen při 1. čísle. Na všechna ostatní čísla se střelí bez opory. Všechny terče jsou 12kruhové s největším poloměrem 60 cm. Na terči je buď obraz černého anebo obraz hlavy, nebo krytý ležící figury. 1 číslo se střelí

na dálku 100 m, po 6 číslech (z celého programu) na dálku 150 m a 200 m, 3 čísla na dálku 300 m.

Čl. 114: Střelba z lehkého kulometu se zpravidla skládá z rychle po sobě následujících dávek 3 až 8 ran. Přestávky mezi jednotlivými dávkami smějí být jen tak dlouhé, jak toho je nezbytně třeba k novému zamíření do cíle. Vycvičení střelci jsou s to vystřelit takovým způsobem za 30 vteřin podle délky, velikosti a zřetelnosti cíle asi 60 až 80 dobře mířených ran.

Z lehkého kulometu se střílí vždy bodovou palbou. Široké cíle postřeluje střelec tím, že řadí jednotlivé bodové palby vedle sebe.

Palby jednotlivými ranami se používá jen výjimečně.

Čl. 123: Z lehkého kulometu lze střílet v různých polohách: leže, stoje, kleče, sedě, na stromě, za pohybu, s dvojnožkou, bez dvojnožky, s třínožkou (má tvar stativu a užívá se ji jako podstavce při střelbě ve vysokém porostu, sněhu a pod.).

Čl. 127: Pro školní střelbu z kulometu je mužstvo všech zbraní rozděleno na jednotlivé skupiny podobně jako u pušky. Školní střelba se koná na vzdálenost 25 m. Ve skupině A se střílí v 1. roce II. třída, obsahující 7 čísel, ve 2. roce I. třída obsahující 5 čísel a ve 3. roce elitní třída se 4 čísly. V tom je zahrnuta i školní střelba p. 1. (2 čísla v II. třídě a po jednom čísle v I. a v elitní třídě). Na celou služební dobu 3 let je vyměřeno pro jednotlivce na školní střelbu z lehkého kulometu celkem 113 ostrých nábojů, z nichž 44 nábojů je určeno pro II. třídu, 36 nábojů pro I. třídu a 33 nábojů pro elitní třídu. Jednotlivé třídy se od sebe liší jediné podmínkami a počtem čísel. Postup do vyšší třídy je podmíněn nejen služební dobou, ale i splněním podmínek všech čísel třídy předcházející (stejně tak i u pušky).

Čl. 135: Při zaviněné poruše se přeruší dotčené číslo školní střelby a jeho podmínky se považují za nesplněné.

Čl. 172: K povinností zapisovatele při školní střelbě z pušky náleží též zaznamenávat každý odhled, jež střelcejší vojn hlásí po každém výstřelu ještě před ukázaním skutečného zásahu. Při každé ráně z pušky se zaznamenává při školní střelbě nejen hodnota a umístění zásahu, ale i odhled.

Čl. 182: Před odchodem vojnů na stříliště prohlédne jim velitel střelcejší jednotky pušky a zjistí, jsou-li čisté a prázdné. Krátce před každou střelbou a hned po ní vykoná touž prohlídku u každého vojína poddůstojník, kterému je svěřeno vydávání střeliva. Při prohlídce nutno prohlédnouti i sumky. O výsledku prohlídky třeba vždy hlásit řídícímu střelby.

Před prohlídkou pušek se protrou hlavně na střílišti jedenkrát suchou koudelí, aby se zbavily tuku. Po skončení každé střelby se protáhnou hlavně na střílišti se strany ústí vytěrákem, napuštěným olejem.

Čl. 210: Ve skupině A (pěchota, jezdecko, útočná vozba) mohou být uděleny střelecké odznaky za školní střelbu z pušky s výhradou splnění všech podmínek každoročně 10 procentům poddůstojníků a mužstva v každé třídě. V témže poměru mohou být uděleny v této skupině střelecké odznaky za školní střelbu z lehkého kulometu.

Ve skupině B připadají každoročně střelecké odznaky pro pušku na 4% počtu poddůstojníků a mužstva každé třídy, střelecké odznaky pro lehký kulomet na 10%.

Čl. 221, 224: V závodech o čestné ceny je vyměřeno na jednotlivce pro pušku 5 ran, pro lehký kulomet 25 ran. Z pušky se střílí při těchto závodech na 24kruhový terč v dále 150 m. Nejmenší součet kruhů nesmí být nižší než 100. Z lehkého kulometu se střílí na zkrácencu dálku 25 m do čtvercových polí s 4 redukovanými figurami. Čas je vymezen na 20 vteřin.

Čl. 239: Střelba na polní střelnici se rozděluje na školní bojovou střelbu (Schulgefechtsschiessen) a na polní střelbu (Gefechtsschiessen). Školní bojová střelba odpovídá naší polní střelbě jednotlivce z pušky a školní střelbě z kulometu na skuteč-

nou dálku. Polní střelba je bojové cvičení jednotek ostrými náboji (týče se družstva, čety, roty, podle okolností i praporu).

Čl. 245: Velitel pluku určí v každém roce, zda a v jakém rozsahu se bude konat polní střelba v rotě atd. Zpravidla nemá konat každoročně více než jedna rota v praporu jednu polní střelbu v rotě. Počet mužstva střelící jednotky musí být co nejvyšší.

Čl. 246: Polní střelby v praporu nařizuje vykonat případ od případu velitel divise.

Čl. 250: Dalšími pomůckami k označování cílů jsou šířky prstů, šířka pěsti nebo palcový skok (Daumensprung). Svisle postavený palec zakryje při napjaté paži 35 až 40 dílců. Díváme-li se při napjaté paži přes palec nejprve pravým (levým) okem, majíce při tom zavřené druhé oko, a zavřeme-li pak výměnou opět pravé (levé) oko, zatím co zároveň otevřeme druhé oko, skočí palec asi o 100 dc do prava (do leva).

Čl. 252: V boji se rozlišují:

nejbližší dálky	do 100 m,
blízké dálky	do 400 m,
střední dálky	do 800 m a
velké dálky.	

Čl. 256: Každá střelba v bitevním poli má za účel řešit bojový úkol. Ponejvíce bude se tento úkol jevit jako soustředěné působení palbou, jež bude vyžadovat co největšího počtu zásahů v určité krátké době (největší taktický výsledek). Lehké kulomety a puškoví střelci musí proto střílet zpravidla tak rychle, jak je to při největší péči v zacházení se zbraní vůbec možné. Dlouhá a pomalá palba tříští palebnou mohutnost a znamená plýtvání municí.

Čl. 260: Lehké kulomety a puškoví střelci nemohou vést žádné dlouhé boje palbou. Vždy se musí snažit, aby se vynořili s překvapením a své působení zahájili přepadem. Zvítězí ten, kdo co nejrychleji vypálí na svého protivníka větší počet dobře mířených ran. Po krátké palbě, anebo jakmile je dosaženo účelu palby, zmizejí lehké kulomety i puškoví střelci do plného krytu. Je-li nutné, jdou na jiném místě znovu do palebného postavení. Záměnná palebná stanoviště musí být dosažitelná v krytu.

Dovoluje-li to terén anebo jestliže se střelci zakopali, musí být zahájení palby připraveno vždy v krytu. Teprve pak mohou lehké kulomety a puškoví střelci přejít do postavení k přepadu. Každý okamžik neužitečného, nekrytého povalování odporuje udržování bojové síly.

Čl. 264: Dovoluje-li to situace, má zůstat u každého lehkého kulometu 200 až 250 nábojů jako záloha střeliva.

Čl. 265: Sevřený rozptyl lehkého kulometu a palba puškových střelců leží dobře v cíli, pozorujeme-li část nárazů před cílem a větší část za cílem.

Čl. 271: Se školní bojovou střelbou začínáme, když vojin několika cvičeními školní střelby nabyl jistoty v používání zbraně, zná její činnost a je dostatečně připraven na boj palbou.

Čl. 272: Školní střelba se nekoná s maskou v ochranné poloze. Teprve školní bojová střelba se cvičí též s maskou v ochranné poloze, která musí být nasazena 10 minut před střelbou. Při školní bojové střelbě se cvičí též střelba za svtání, při měsíčním světle, při světelném odrazu sněhu, v mlze, při osvětlování bojiště světelnými raketami. Kromě toho se cvičí též střelba v takových polohách, v kterých nelze střílet na školní střelnici. (Střelba z pušek a lehkých kulometů se stromů, střelba z lehkého kulometu za pohybu.)

Čl. 277: Pokročilí střelci musí řídit svou palbu z lehkého kulometu samostatně (při školní bojové střelbě). Pozorují-li dobře nárazy rozptylu, mohou se dívat oběma očima na účinek v cíli, aniž musí mířit přes hledí a mušku.

Čl. 313: Při pistolové polní střelbě s koně nabíjí pistolí poddůstojník dozírající na střelce, jemuž odevzdá zajištěnou pistolí s upozorněním „Nabita a zajištěna“. Nabíjet pistolí na koni je zakázáno.

Střílí-li se s koně na místě, je třeba jej postavit tak, aby terče byly od střelce vpravo a vpředu. Po výstřelu se pistole ihned zajistí a odevzdá poddůstojníkovi, dozírajícímu na střelce.

V míru se střílí při pohybu s koně zásadně jen do prava. Střílet dopředu a do leva je za pohybu s koně zakázáno.

Čl. 318: Prostřelování mezer je v boji u lehkých kulometů a pušek pravidlem. Za všeobecné vodítko platí, že lze z lehkého kulometu a pušky prostřelovat mezerou tehdy, jestliže vzdálenost střilejícího od mezery je menší než šířka mezery a je-li střilející asi za středem mezery.

Čl. 321: Přestřelování je u pušky a lehkého kulometu dovoleno jen s vysoko položených bodů (stromů, domů) a leží-li přestřelovaná jednotka přímo před těmito body tak, aby její ohrožení nebylo možné.

Čl. 326: Při posuzování výsledků střelby nutno kromě počtu zásahů a vystřelené munice přihlížet též k trvání palby. Hodnotit střelbu podle procent zásahů, která přirozeně stoupají, čím déle střelec střílí, je nemístné. Rozhodující není procento zásahů, nýbrž taktický výsledek, který vzrůstá se stoupajícím počtem zásahů při stejné době střelby.

Čl. 328—329: O poučné a zkušební střelbě jsou v předpise jen krátké všeobecné zmínky bez jakýchkoli podrobností.

Čl. 344: Rota založí na každý výcvikový rok přehledy střelby: a) pro pušky, b) pro lehké kulometry, c) pro pistole.

Čl. 345: Přehledy mají skýtat v každé době informace o postupu školní střelby a o pokrocích jednotlivých střelců ve střeleckém výcviku, jakož i o účasti při školních bojových a polních střelbách.

Čl. 347: S přehledy nutno zacházet jako s úředními doklady. Popisy mohou být vyvěšeny na veřejném místě k nahlédnutí.

Čl. 348: Kromě přehledů střelby se vedou též „Přehledy dní střelby a vystřelené munice“.

Čl. 351: Roty vedou pro každého střelce střelecký záznam kapesního formátu o střelbě z pušky, z lehkého kulometu a z pistole.

Polní střelby se zapisují do střeleckého záznamu pro lehký kulomet.

Čl. 352: Střelecké záznamy nutno považovat za dokumenty, a jejich listům je proto třeba dát takový podklad, který by byl s to zamezit každé nedovolené vymazávání.

Čl. 353: Střelecké záznamy jsou ve vojínově vlastnictví; vojín je dobře uschová, chrání je obalem anebo pouzdrem před pošpiněním a bere je s sebou ke každé střelbě. Výsledky střelby se zapisují na střelnici (za nepříznivého počasí v kasárnách); potřebné opravy potvrzuje řídící střelby.

Čl. 356: Na střelnici vedou rotý záznamníky střelby (Schiessklassen). Každý záznamník je číslován a ostránkován. Počet stran potvrdí velitel roty svým podpisem.

Čl. 357: Srovnávání zápisů v střeleckém záznamu s přehledem a záznamníkem střelby se usnadňuje tím, že se v přehledech poznamenává číslo záznamníku, stránka a pořadové číslo.

Čl. 358: V záznamníku střelby pro pušku se zapisuje ve zvláštní rubrice hlášený ohled nebo ohlášený bod předvídaného zásahu. V střeleckém záznamu se zapíše jen zásah.

Čl. 359: Zásahy se označují takto:

1—12 (resp. 1—24) zásahy uvnitř kruhu,

+ zásahy vně kruhu,

F zásahy ve figuře,

0 chyba anebo příčný odraz, který zasáhl terč,

⊕ nevypálená rána (při časově omezených cvičeních).

Přesné umístění zásahu se označuje tečkou, na př.:

+9.9 63.

Čl. 3664: Ustanovení o nastřelování pušek, lehkých kulometů a pistolí jsou obsažena ve zvláštním předpise.

Čl. 365—383: Stať o určování vzdálenosti je zcela stručná. Obsahuje jen nejjednodušší způsoby odhadu a měření vzdáleností.

V čl. 384—421 je poslední stať střelecké instrukce, týkající se ustanovení o vrhání ostrých ručních granátů. Právě se tu, že se může použít ručních granátů do 30 m jako doplnění střelné zbraně. Bezpečnostní ustanovení dovolují, aby v nutných případech mohl být řidičem při vrhání ostrých ručních granátů místo důstojníka též jenom rotmistr. Ani lékař nemusí být přítomen, zdravotnický poddůstojník musí však vědět, jak jej opatřit.

Vyčerpá jsem všechny pozoruhodné zvláštnosti nové německé střelecké instrukce. V podstatě a zvláště pak ve všech ostatních věcech, jichž jsem se v přehledu nedotýkal, neliší se nijak od našeho pojetí střeleckého výcviku.

štábní kapitán J. M. S.:

Literární (odborné) soutěže v armádě jihoslovanské.

V čele všeho ruchu na tomto poli stojí nesporně obě velmi dobře redigované odborné revue vojenské „Ratnik“ a „Pešadisko-artileriski glasnik“, kterýžto poslední časopis splynul při soustředění škol obou zbraní z původních dvou rozhledů v jediný orgán velitelství školy pro důstojníky pěchoty a dělostřelctva. Obě redakce vypisují pravidelně soutěže na zpracování určitých témat. Tak čteme v revui „Ratnik“, kterou pro její všeobecný ráz a pro povahu a obsah článků zde publikovaných můžeme srovnat s všeobecnou částí našich „Vojenských Rozhledů“, že redakce vypisuje na rok 1935 soutěž na nejlepší práce, zabývající se řešením těchto témat:

1. Operace ve vysokých horách. Zpracování má obsahovati tyto části:

- a) Pochody, ubytování a boj ve vysokých nezalesněných horách;
- b) pochody, ubytování a boj ve vysokých horách, pokrytých lesy;
- c) pochody, ubytování a boj ve vysokohorském Krasu;
- d) zásobování vojsk za operací v terénu vysokohorském.

Toto téma jest možno zpracovati buď celé, t. j. všechny čtyři části anebo jen jednotlivé části podle přání soutěžícího.

2. Rychlé jednotky:

- a) jejich složení a taktické použití;
- b) obrana proti rychlým jednotkám.

Nejlépe ohodnocené práce budou otištěny v „Ratniku“ a autor dostane honorář 1000—1200 dinarů za tiskový arch. Lhůta k předložení prací je do 1. června 1935. Soutěž je anonymní, tajná, takže otevřeny budou jen obálky s jménem autorů, jejichž práce byly uznány redakčním kruhem za nejlepší. Ostatní obálky, obsahující

jména autorů nepoctěných cenou, budou komisionálně spáleny. Rukopisy si mohou tito autoři vyžádati prostřednictvím někoho třetího anebo mohou požádati, aby byly zničeny.

*

Redakce „Pešadisko-artileriského glasnika“ od vypsání soutěže v roce 1933, o níž jsem referoval ve VR. 1933, čís. 12, změnila patrně svůj program soutěží. Navštěvovaly by tomu tyto okolnosti: V celém ročníku 1934 „PAG.“ objevily se jen tři práce, o nichž jest patrné, že byly zaslány k soutěži. Z těchto prací dvě z pera vyšších důstojníků dělostřelectva jsou otištěny v 1. svazku tohoto čtvrtletního sborníku, a to za obvyklých podmínek, jak zdůrazňuje redakční poznámka pod čarou, jediná práce odměněná cenou 2000 dinarů je studie kpt. II. tř. Vasilije R. Miloviče o protiletadlové obraně vojsk za pochodu, za ubytování a v boji, která byla uveřejněna v 2. svazku loňského ročníku této revue. O ostatních výsledcích této soutěže není ani v redakčních sděleních zmínky. Místo toho již v 1. čísle loňského ročníku (lhůta soutěže byla do 1. ledna 1934, I. svazek vyšel však koncem března) zavedena byla novinka, jež snad ukazuje na to, že se původní soutěž minula svým cílem, neboť nepřinesla z řad odběratelů nových spolupracovníků. Tato novinka spočívá v krátkodobých soutěžích, či spíše v úkolech, jež přináší každé číslo „PAG.“ v stále rubrice stejně pojmenované. Redakce prohlašuje, že „ze své iniciativy chce u svých odběratelů, zvláště pak u mladých důstojníků vzbudit co nejživější, produktivní zájem a prospěšnou činnost tím, že vypisuje krátké a přesné úkoly z oblasti výcviku a výchovy“. Lhůta pro předložení řešení je 30 dní. Řešení nesmí být delší nežli je arch papíru normálního kancelářského formátu. Úkoly jsou přehlíženy redakčním kruhem a jsou-li správně řešeny, jsou jim navrženy k odměně 100—200 dinarů. V prvním čísle bylo vypsáno celkem 5 témat, jejichž řešení se zúčastnilo 13 nižších důstojníků pěchoty a 12 nižších důstojníků dělostřelectva. V 2. čísle byly rozepsány opět 3 úkoly pro pěšáky a 3 pro dělostřelce a řešení zaslali 3 nižší důstojníci pěchoty a 11 důstojníků dělostřelectva. Redakce vysvětluje tento pokles účastníků pěchoty intenzivním a vyčerpávajícím zaměstnáním důstojníků této zbraně v letním výcvikovém období a vypisuje v 3. čísle novou serií úkolů, a to 2 pro důstojníky pěchoty a 3 pro důstojníky dělostřelectva. Tyto úkoly řešilo 5 pěšáků a 17 dělostřelců, takže i tentokrát byl redakční kruh nucen vyslovit svůj podiv nad neúčasti příslušníků pěchoty. V posledním čísle minulého ročníku vypisuje proto novou soutěž se lhůtou do 1. února 1935, a to 2 úkoly pro pěchotu a 4 pro dělostřelce. Některé z úkolů pro pěchotu, řešené v minulém roce, uvádím:

Vypracovati plán polní střelby střeleckého roje na libovolném terénu a na zvolený námět.

Popsati organizaci p. 1. obrany proti nízkým náletům u předvoje pěšího pluku.

Vyložití způsob plynového výcviku; organizace a úprava styku a spojení polní stráže, uzavírací důležitý směr postupu.

Popsati nejbezpečnější a dnes nejúčinnější způsob chlazení kulometných hlavních a odůvodnění jej, a j.

Ostatní úkoly pěšácké i dělostřelecké jsou výhradně střelecko-technické povahy. Celkem poukázala redakce na odměnách mimo autorské honoráře 2500 dinarů, při čemž ceny činily v jednotlivých případech 100—150 dinarů. V pěti případech byla redakce nucena otisknouti autorské řešení, a to z důvodu, že buď dané téma neřešil ani jeden z účastníků soutěže, anebo že řešení nebylo správné. Je to pokus jistě hodný pozorů a zájmu.